POPAS DUMINICAL

Două ştiri interesante:

Ideia militarizării sportului este o absurditate care nu merită a fi comentată; ca atare o relevăm opiniei publice în nuda ei naivitate. Ripensia, care se bucură peste hotare de un prestigiu ce cinsteşte footballul românesc, va fi invitată la «turneul campionilor» care se va desfăşura în vara acestui an la Paris, în cadrul expoziţiei internaţionale, chiar dacă nu va cuceri titlul de campion naţional.

Un oficial, care cumulează şi calitatea de ofiţer, umblă de câtva timp cu un proect năstruşnic. Un proect atât de absurd, încât, iată, nu ne lasă inima să divulgăm opiniei publice pe autorul lui, care, în treacăt fie zis, este un sportiv destul de inimos şi un militar de admirabilă alură.

Plictisindu-se, probabil, să lupte cot la cot cu alţi sportivi de convingere pentru propăşirea sportului românesc şi simţind chemări spre publicitate şi spre platforme personale, oficialul în chestiune a năvălit pe ecranul actualităţii cu o ideie cu totul abracadabrantă, dar care ar putea însă să gâdile plăcut anumite sensibilităţi şi să provoace încurajarea

E vorba, nici mai mult nici mai puţin, decât de creiarea unei federaţii militare, în care ar fi să fie înglobaţi toţi tinerii până la 24 ani.

Oficialul nostru şi-a făcut socoteala că la 7 ani copilul e străjer, apoi începe epoca cercetăşiei, după aceea urmează perioada premilitară şi însfârşit, tineretul poposeşte în cadrele milităriei. In consecinţă, şi-a dat cu gândul că n'ar fi rău dacă toţi aceşti tineri ar aparţine unei federaţii militare, în care, bine înţeles, autorul acestui proect năsdrăvan, ar ocupa o demnitate... simpatică.

E inutil să mai relevăm absurditatea unei astfel de federaţii. Am ţinut numai să arătăm cum se poate sări peste cal, când nu ştii să te ţii de hăţurile unei modestii agreabile.

*

După cum se ştie, în cadrul Expoziţiei care se va ţine la Paris, se proectează desfăşurarea unui mare turneu internaţional de football, la care vor fi invitaţi să participe campionii tuturor ţărilor din lume.

Proectul a fost studiat în amănunţime şi s'a trecut de îndată la organizarea acestui veritabil campionat mondial.

In legătură cu pregătirile pe care le fac francezii, putem anunţa că Ripensia va participa în mod absolut sigur la jocurile dela Paris. Echipa timişoreană a primit asigurări că va fi invitată, indiferent de situaţia pe care ar avea-o în clasament.

Iată un fapt care vorbeşte îndeajuns de frumos asupra prestigiului pe care a reuşit să şi-l apropie Ripensia.

Cum era şi de aşteptat, în cercurile timişorene, această ştire măgulitoare, a fost primită cu cea mai vie satisfacţie.

Românii peste hotare

Aerodromul dela Miami a fost inaugurat printr'un sbor al locotenentului Papană, care a tăiat cu roţile avionului său o panglică ţinută la ambele laturi de cele două miss America 1936: miss America de Nord şi miss America de Sud

3000 lei într'o săptămână!?

Nu se găsesc oare sportivi cari să asigure ping-pongului românesc cei 20000 lei cari ar permite orgoliului naţional să înregistreze o frumoasă satisfacţie la Baden-Baden? Anul trecut echipa noastră a ajuns în finală; numai pentru acest singur argument, cel mai umil sportiv nu ar trebui să stea o clipă la îndoială pentru a-şi da obolul şi a-şi afirma încrederea.

Se împlineşte astăzi o săptămână de când ziarul nostru a luat iniţiativa de a deschide o listă de subscripţie pentru strângerea fondurilor necesare participării României la campionatele mondiale de ping-pong, dela Baden-Baden.

Din cei 20.000 lei care trebuesc echipei române pentru a putea face deplasarea, avem până astăzi suma de 2800 lei, la care am socotit şi subscrierile, de câte 100 lei, primite eri dela cunoscuţii campioni de ping-pong, Marcel Schapira şi Victor Marcus.

Este o sumă frumuşică, reprezentând a şasea parte din totalul banilor necesari pentru voiajul echipierilor români. Aprecierea aceasta este valabilă însă numai la prima impresie. In fond, iată, trebue să mărturisim că ne-am aşteptat la un cu totul alt ecou al listei noastre de subscripţie.

Intr'adevăr, până acum nu s'au produs decât câteva subscrieri: ziarul nostru, d. Cantuniari, d. Nae Mărescu, etc., care au contribuit cu sume rotunjioare, asigurând suma la care a poposit astăzi lista noastră de subscripţie.

N'am primit însă — şi acest lucru ne surprinde şi ne îndurerează — nici un răspuns din partea marei masse a sportivilor. Lista noastră de subscripţie nu s'a adresat atât persoanelor care pot contribui cu 500 lei la deplasarea echipei române, cât a fost deschisă această listă de subscripţie pentru numărul mare al acelora care să ajute cu un gologan, doi, realizarea frumosului deziderat al participării noastre la campionatele mondiale de ping-pong.

Am nădăjduit că apelul nostru va fi auzit şi simţit mai cu seamă de acea massă anonimă care iubeşte şi luptă pentru cauza sportului românesc şi ia parte la toate idealurile lui. In aceştia ne-a fost speranţa. In aceştia, cu contribuţii modeste de tot, de câte un pol şi de câte 5 lei, dar care toţi împreună ar fi completat cu uşurinţă cei 20.000 lei după care jindueşte ping-pong-ul românesc, pentru a se putea afirma la Baden-Baden.

Repetăm apelul pe care l-am lansat acum o săptămână. Ping-pong-ul este un sport tânăr, sărac, care nu poate trăi prin propriile lui mijloace. Cel puţin pentru moment are neapărată nevoe de concursul publicului.

Şi e o datorie să i se dea acest concurs. O datorie care ne onorează, din moment ce cu contribuţia noastră, a tuturor, se poate furniza orgoliului naţional o splendidă afirmare

Sportul ca factor de educaţie

Educaţie intelectuală şi educaţie fizică -- două atribute ale educaţiei integrale

Răspunsul d-lui prof. Ion Răducanu, rectorul Academiei Comerciale la ancheta „Gazetei Sporturilor"

Trăim o epocă de mari frământări sociale. Pretutindeni există discuţii, pretutindeni se formează tabere şi se caută soluţii...

O dovadă deci că există nepotriviri şi antagonisme de tot felul, dintre cari însă nepotrivirea între cele două generaţii — cea care se duce şi cea care vine — este desigur una din cele mai flagrante.

Conflicte între generaţii au fost de când e lumea. La noi a rămas de pomină antagonismul dintre boerii cu anteriu — „rugina veche" — şi tinerii spilcuiţi, întorşi dela Paris — „pantalonarii". Şi atunci s'au „certat" generaţiile. Dar, nici pe departe, nu au reuşit să-i ajungă pe cei de azi cari duc o viaţă complect diferită, din toate punctele de vedere, de cea a înaintaşilor lor.

Desigur că unul din punctele cele mai importante cari marchează această diferenţă, este marele curent sportiv care animă tot mai mult tineretul de pretutindeni. Acum treizeci de ani, sportul era o manifestare de minimă importanţă şi cei ce îl practicau erau destul de reduşi în timp şi spaţiu. Azi sportul a ajuns să ocupe timpul principal al unei mari părţi din tineret. Părinţii — generaţia veche — reacţionează. La care tinerii răspund, cu multă dreptate, că sportul nu este dăunător şi că numai el poate să le dea adevărata poftă de viaţă.

Cine are dreptate?...

Desigur că măsura, atât în sport cât şi în învăţătură, este răspunsul cel mai simplu şi mai lesnicios. Aci suntem siguri că vom întruni unanimitatea opiniilor. Dar chestiunea devine mult mai dificilă dacă e vorba să stabilim care sunt mijloacele practice prin care să insuflăm tineretului această măsură.

Propunerile pot fi multiple. Noi o căutăm pe cea mai simplă şi mai uşoară de aplicat. Acesta este obiectul anchetei noastre şi sperăm că vom reuşi să fim de folos cu propunerile pe cari toţi cei competenţi în materie, le vor face în cadrul acestei anchete.

Incepem deci. Incepem cu d. prof Ion Răducanu, rectorul Academiei de Inalte Studii Comerciale şi industriale.

Răspunsurile pe cari ni le-a dat d-sa, îl desvălue ca pe un profund înţelegător al rolului pe care îl are sportul în viaţa tineretului de azi

— Aşadar, domnule rector, care este, după dv. legătura dintre sport şi cultură? — am început noi seria întrebărilor.

— Voi limita răspunsul meu numai la legătura dintre sport şi tineretul universitar — ne-a răspuns d-sa. — Departe de a vedea un conflict real între sport şi carte, socot că educaţia fizică, atât de mult neglijată în trecut, e chemată să întregească armonios grija ce trebue dată culturei intelectuale şi ridicărei sufleteşti a tineretului. Bine înţeles că nu trebue exagerată o latură din marea problemă a educaţiei, în dauna celorlalte două.

Am făcut constatarea că sportul contribue la făurirea unei atitudini noui, superioare, de viaţă în rândurile tineretului.

Un fapt îmbucurător este că, la noi, tineretul a început să aprecieze şi să practice sportul în orele libere care, din nenorocire nu sunt prea multe pentru studenţi. Carte fără sport duce la degenerare fizică. Sport fără carte ar transforma şcolile noastre superioare în pure institute de educaţie fizică.

EDUCAŢIA INTEGRALĂ PRIN SPORT

Şi carte şi sport realizează dictonul latin: *„Mens sana in corpore sano"*.

Sportul a devenit, pentru o parte din tineret, nu o necesitate ci un instrument admirabil al educaţiei integrale.

Ca un simbol al gradului de apreciere personală al acestui fapt, te rog să priveşti în cabinetul meu de lucru cele două trofee câştigate de echipa studenţilor Academiei de înalte studii comerciale şi industriale împotriva Universităţei şi a şcoalei Politechnice din Bucureşti, la matchurile de foot-ball şi rugby.

In ce priveşte organizarea sportului în universităţi, cred că ea trebue să fie făcută de fiecare facultate în mod autonom, astfel ca nici în acest domeniu să nu fie încălcată autonomia universitară.

Sergiu Maur

Medalioane

Ştefan Bellu

In sport — în sportul nostru mai ales — au circulaţie numai «vedetele» populare, create de public şi de publicitatea ziarelor. Marii sportivi, quasianonimii cari au realizat efectiv, palpabil, pionerii modeşti dar entuziaşti nu au măcar această satisfacţie a unui elogiu public.

Iată — în două, trei cuvinte — rostul acestei rubrici noui, pe care o inaugurăm ridicând vălul opac al uitării de pe figura atât de simpatică a lui Ştefan Bellu — un adevărat pioner al rugbyului nostru.

Ştefan Bellu a început sportul într'o vreme când această manifestare nici nu exista la noi în ţară. L-a înce-

(Continuare în pag. V-a)

„Alex"

Fie din reportagiile presei americane — de unde am cules majoritatea informaţiilor apărute în «Gazeta Sporturilor» — fie din articolele, pătrunse de o triumfătoare mândrie, pe cari le publică ziarul românesc «America», fie, însfârşit, din telegramele pe care le primeşte Aero Clubul Regal al României şi din scrisorile pe cari — atent — le trimite el însuşi redacţiei noastre, opinia publică românească este informată asupra minunatelor isprăvi pe cari le face în noul continent, excelentul polisportiv care este compatriotul nostru Alexandru Papană.

Plecat vara trecută — dela Olympiadă, — pe bordul dirijabilului german Hindenburg, în America, Papană a concurat cu un succes nesperat de frumos la marele meeting internaţional dela Los Angeles, reuşind să cumuleze în jurul persoanei sale simpatiile unanime ale aviatorilor, ale specialiştilor şi ale publicului.

A concurat, de atunci, la numeroase meetinguri, a participat la câteva curse importante, a jucat tennis, a fost prezent la serbări — în câteva cuvinte a desfăşurat o activitate care, de multe ori, a reţinut atenţiunea lumii americane.

Nu ştim dacă sportivii noştri, învăţaţi să creadă mai ales în idolii footballului sau în vedetele pugilismului, sunt pătrunşi de valoarea propagandei româneşti pe care o realizează Papană. Suntem chiar dispuşi să credem că foarte mulţi ignorează însăşi prezenţa pe solul Americii a unuia din cei mai talentaţi şi mai înzestraţi compatrioţi.

Avem însă convingerea netă că cei cari ştiu să vadă, să priceapă şi să interpreteze, îşi dau perfect de bine seama de rezultatele activităţii lui Papană, — activitate neoficială şi nesubvenţionată.

Fruntaşii autorităţilor noastre civile şi militare, desigur mai bine ca oricine informaţi, sunt, cu certitudine, pătrunşi de însemnătatea vizitei lui Papană în America, pentru interesele de propagandă ale ţării noastre.

Câştigul e deci cu atât mai mare — de vreme ce sportul se dovedeşte — totuşi! — atât de util intereselor româneşti, din moment ce îşi atrage recunoştiinţa mărimilor.

Pentru sportivi e suficient să spunem că vor găsi în Papană un idol, din ziua în care vor afla că excelentul sportiv român a pornit — cu o nobilă ambiţie de a-şi cinsti patria şi neamul — să înfrunte riscurile fără egal ale unui raid transoceanic, în cursa ce se va desfăşura la primăvară: New-York—Paris.

Până atunci, Papană desăvârşeşte în diferite colţuri ale Americii o splendidă operă de recomandare a virtuţilor româneşti.

D. V. V. TILEA

„Bâzu"

Constantin Cantacuzino — «Bâzu» — a jucat tennis, multă vreme, pe courtsurile bucureştene, a practicat hockeyul şi s'a ocupat de alte sporturi, cu multă aplicaţie şi cu succes desăvârşit La tennis, bunăoară, a fost o vreme cotat printre cei mai buni jucători români.

A trecut totuşi aproape neobservat, în marea massă a «vedetelor», printre Cuedanii şi Palmerii arenelor de football.

A fost însă suficient să treacă de graniţele ţării şi să participe cu echipa sa la un turneu de hockey prin Germania, pentru ca opinia publică berlineză să fie captivată, iar presa din Capitala Reichului să ni-l releve ca pe un sportiv de rassă, ca pe un veritabil talent, ca pe un om dintr'o bucată.

Mai apoi, personalitatea captivantă a «prinţului» a fost sezizată şi pe alte meleaguri. Şi, însfârşit, când a revenit în ţară, Cantacuzino a devenit «Bâzu». Popularul «Bâzu» de astăzi — care alături de Papană, este un alt exponent reuşit al geniului românesc.

Astăzi Bâzu face parte din patrimoniul de glorie al sportului românesc, căruia îi rezervă încă multe lucruri frumoase.

Cantacuzino pregăteşte în momentul de faţă un proect gigantic, care dacă va reuşi, va aduce ţării noastre ceace nu i-au putut aduce zece diplomaţi. Raidul în jurul lumii este o performanţă unică până acum în lume. Iar cel care a reuşit-o este Willey Post — «aviatorul geniu».

Cu grije, cu respect pentru fiecare detaliu, cu precauţiuni infinite, — aşa cum trebuie să procedeze un om hotărât — Bâzu îşi pune la punct planul său măreţ, dând acea impresie de încredere robustă pe care o lasă numai un om matur, rutinat, conştient de greutatea misiunei sale.

Ne povestea deunăzi un amic al lui Bâzu şi al redacţiei noastre — profesorul George Ţintă...

Asistase la un meeting în nu ne reamintim care metropolă europeană. Un aviator german executase un sbor extrem de periculos. Venise, cu avionul răsturnat, până la 10 metri de sol şi apoi se ridicase din nou, sub privirile înspăimântate, dar admirative, ale publicului.

Papană, care era de faţă, s'a suit în avionul neamţului şi a executat acelaş sbor. Dar mai grozav, mai temerar. Venise şi mai aproape de sol. Atinsese aproape pământul.

A urcat apoi şi Bâzu şi a executat proba. Dar, conştient de posibilităţile sale în timpul acela al începutului, nu s'a lăsat furat de ambiţie. A executat sobru, fără să se apropie prea mult de sol. Şi a fost aplaudat.

— L'am admirat, fireşte, pe Papană — a încheiat profesorul Ţintă, — dar mi-a crescut încrederea în Bâzu

Cu această calitate mai ales, Bâzu va reuşi în giganticul său proect.

D. AL. CANTUNIARI

SAPTAMANA

Dumineca trecută s'a încheiat — bine că s'a încheiat! au oftat desigur componenţii caravanei — turneul atât de firav conceput de conducătorii „tehnici" ai grupării F. C. Rapid.

Incontestabil că foştii feroviari au reuşit rezultate bune. In definitiv, în cele şapte matchuri jucate — cam puţine pentru un turneu care s'a prelungit până la exasperare — nu au pierdut niciodată.

Dar, nu este mai puţin adevărat că nici mare lucru, sub raport propagandistic, nu a însemnat această escapadă. Anul trecut, cu mai puţin tămbălău, Unirea Tricolor a făcut rezultate mai bune, pe aceleaşi meleaguri pe cari le-a bătătorit astăzi echipa fără busolă a F. C. Rapidului.

Din întregul turneu din care am desprins, încă odată, valoarea de nimeni contestată a echipei bucureştene, o morală trebuie însă extrasă — cel puţin pentru folosinţa altora, cari nu s'au fript încă la supă.

Turneele peste hotare — şi mai ales în Orient — nu trebuesc făcute cu iluzii şi cu promisiuni, ci cu contracte certe, confirmate.

Altfel, se riscă ceeace a riscat „geniul" organizator şi întreprid al d-lui Kalman Konrad şi bunul renume al fostei grupări feroviare.

*

Un alt fapt remarcabil al săptămânii este incidentul care a împiedicat desfăşurarea normală a turneului de volley femenin pentru cupa „Gazetei Sporturilor".

Se pare că incidentul este pe cale de a fi aplanat. Afectaţi de ecoul pe care l-a avut în opinia publică mica răsmeriţă a domnişoarelor sportive, mai marii tinerei federaţiuni de basket-volley au luat iniţiativa de a aduce la acelaş birou pe delegaţii şi delegatele cluburilor femenine şi de a solicita o împăcare generală. Nu ne îndoim nici un moment că lucrurile vor fi aplanate, aşa cum o dictează interesele vitale ale acestui sport în plină ascensiune. Mai presus însă de observaţiunile pe cari le-am făcut deunăzi, trebuie să convenim că şi acest incident a cuprins în el o manifestare a vitalităţii volley-ului. Cearta, discuţiile, contestaţiile, nu dovedesc ele oare gradul de emancipare la care a ajuns şi acest sport?...

*

Ca la atletism, bunăoară, unde nu se activează mai deloc, dar certurile se ţin lanţ — vroind a dovedi că cel mai complect dintre sporturi există totuşi în culise şi la mesele verzi ale birourilor, dacă nu se vede pe terenul de sport.

Aveţi puţină răbdare până mâine şi să vedeţi numai câtă energie... atletică se va cheltui azi dimineaţă, la adunarea generală a F. R. A.

Ei, dar sportul atletic e bătrân şi-şi poate permite luxul luptelor oratorice. Din fericire, suntem convinşi că certurile nu vor trece mai departe de duelul cuvintelor.

*

Ne este însă teamă că, la football, care în fond nu e mai bătrân ca atletismul, lucrurile nu vor rămâne numai la o dispută de cuvinte acre sau amare — în ciuda baricadelor de sârmă cari înconjoară din ce în ce mai grijuliu arenele din toate oraşele ţării.

Am încercat, în aceste zile de inactivitate, să ne croim o imagine a ceeace va fi la primăvară, în returul diviziei naţionale.

Hotărît, nu sunt deloc roze perspectivele sezonului de primăvară — chiar dacă presupunem o creştere de 25 la sută numai a rivalităţii în care s'a desfăşurat turul campionatului.

Aflăm că la federaţie, dacă nu se combină diverse turnee în Orient, Occident, Sud sau Nord, — în lipsă de alte puncte cardinale — se redactează nişte regulamente. Ar fi nimerit, pentru a se preveni ceeace după toate aparenţele se poate întâmpla, un regulament sever în ce priveşte incidentele de pe arenele de football. Chestiunea a fost dealtfel foarte pe larg desbătută în coloanele noastre. Am mers până acolo încât am indicat şi maniera în care trebuie legiferat în această materie. Astfel că nu vom repeta decât îndemnul ca federaţia să pună întregul accent pe această problemă — pe care noi o considerăm vitală pentru cauza footballului românesc.

*

Am primit acum câteva zile o interesantă telegramă din Praga. Ca şi la Budapesta, ca şi la Viena, în capitala Cehoslovaciei s'au ivit primele simptome ale crizei. In consecinţă, federaţia cehă de football a procedat cu extremă energie. A impus cluburilor mărirea cu 25 la sută a salariilor jucătorilor, a cerut preţuri de intrare populare şi a concentrat întregul său angrenaj pentru remedierea crizei.

Noi par'că trăim în nouri. Salariile cresc în mod nepermis, bugetele cluburilor devin din ce în ce mai mari, preţurile de intrare din ce în ce mai sărate şi — colac peste pupăză — se petrec la matchuri incidente menite, până la urmă, să isgonească spectatorii, să le stingă pasiunea.

Iată subiecte de preocupare pentru însuşi preşedintele F. R. F. A.

In săptămâna aceasta care ne-a trezit preocupări atât de pesimiste, o singură rază de lumină. Aceia, procurată de grija cu care conducătorul federaţiei de box pregăteşte deplasarea echipei române de box la Olympiada dela Tokio.

Faptul este deadreptul uluitor. Obişnuiţi să pregătim în pripă cele mai importante evenimente, această preocupare timpurie dovedeşte o mentalitate nouă, revoluţionară. Cei 26.000 lei — strânşi cu 3 ani înainte! — în vederea Olympiadei, nu reprezintă în fond mare lucru prin importanţa sumei. Ei sunt însă un adevărat eveniment pentru semnificaţia pe care o reprezintă.

Gestul caracterizează pe d. Al. Cantuniari şi ne face să credem că boxul românesc nu a murit. Că îi sunt hărăzite încă zile frumoase.

ION VORNIC

INTERNA

EXTERNA